

Publicerad 2006-01-22 12:55 av Valérie Caron

Don Juan

Det är inte din exteriör
Som gör att
Jag faller för dig.

Det är inte din livsande,
Din karaktär
Det kan det inte vara.
Få är de som får se din själ.

Ej heller din amorösa gång,
Som är så rytmisk att
Din underkroppps lem
Får alla kvinnor att vattnas.

Det är det sättet
Du ser på mig –
Odygdigt! Oavvänt!
Förföriskt småleendes eller
Sensuellt! Syndigt! Liderligt!
De trolska dunkla ögonen
Som ger dig en
Övernaturlig uppsyn.
Din blick tränger
Rakt igenom min – den liksom
Suger upp min själ.
Du läser mig
Som en öppen bok – ser
Alla begär,
Fyller upp mig – äter upp mig inifrån.

Du har tillskansat dig all
Min energi.
Gjort mig upphetsad – villig att
Inta kärlekens altare!

Ibland leker du med mig – blickar bort –
Tillsynes ointresserad, trots att
Jag vet att det under livet
Fortgår ett erotiskt skeende.

Du vill liera två planeter – bryta banor –
Skälvningar, explosioner.

Till sist förför du mig
Med en fuktig, svärmisk kyss.
Det vita faller
Till altarets golv,
Jag blir naken kvar –
Utlämnad! blottlagd – Öppen!

Förtrollad av emotionen
Låter jag mig läggas
På offerbordet.
Föreningen som skänker mig
Den största av njutningar
Leder till upplösning
Därefter förruttnelse.
Jag gråter – du kväver mig.

Med en sista lidelsefull kyss
Blir jag kvarlämnad
Och ännu en av
De högre makternas jungfrur
Har blivit offrad.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Valérie Caron med Poeter.se id #6460 innehar upphovsrätten